

Kunpa edes joku kannustaisi

Moona, 20, kärsii yksinäisyydestä, ahdistuksesta ja ulkopuolisuuden tunteista. Apua hakiessaan hän on kohdannut vähättelyä ja väärinymmärryksiä.

"Olen aina ollut yksinäinen. Ajattelin ammattiopintojen muuttavan tilanteen, mutta ensimmäisen vuoden lopussa olin yksinäisempi kuin koskaan.

Opintoihin kuuluvat harjoittelut sujuivat vaihtelevasti. Välillä sain neuvoja ja minua kohdeltiin asiallisesti. Toisinaan koin, että minut unohdettiin ja tuntui kuin olisin ollut vain tiellä.

Sain lääkkeitä unettomuuteen. Ahdistus kuitenkin vain kasvoi, ja hain opintojen keskeyttämistä 2 kuukauden ajaksi. Olisin kaivannut keskusteluapua, mutta sitä ei tarjottu.

Valmistumisen jälkeen töitä ei löytynyt. Yritin hakea apua alakuloiseen oloon hyvinvointikeskuksesta, mutta minuun suhtauduttiin tylästi vähätellen. Te-palveluista ehdotettiin työkokeilua. Vastaanotto työkokeilupaikassa oli kylmä. En saanut perehdytystä ja koin, että minut suljettiin työyhteisön ulkopuolelle.

Ahdistus paheni, enkä pystynyt enää menemään työkokeilupaikalle. Yritin selittää asiaa, mutta minulle sanottiin, että jos ei työnteko kiinnosta, on parasta purkaa sopimus.

Te-palveluista sain kuulla, että saan karenssin, koska olin itse lopettanut työkokeilun. En saa työmarkkinatukea. Se ahdistaa yhä enemmän. En halua enää lähteä kotoa minnekään, enkä tiedä, pystyisinkö edes."

